

Kellys bøn

Lori Fuller Sosa

Kirkens Tidsskrifter
(Baseret på en virkelig hændelse)

Kelly og hendes mor gik hen til kirkebygningen og så sig omkring. Der var smukt med palmetræer, der svajede udenfor. På skiltet på bygningen stod der »Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«. Det stod på tre forskellige sprog – malaysisk, kinesisk og engelsk.

Kelly kendte ikke meget til Jesus Kristus. Og hun havde aldrig været i kirke før. Hendes mors ven, Li Leen, gik i kirke her. Hun havde inviteret Kelly og hendes mor til at komme.

Da de gik indenfor, smilede folk og sagde hej. Alle var så venlige. Kelly og mor fulgte med Li Leen ovenpå til et stort rum. Li Leen sagde, at det blev kaldt kirkesalen.

Kelly satte sig ned ved siden af mor og Li Leen på en række af stole, og snart begyndte mødet. Hun lyttede til musikken. Hun kunne godt lide den følelse, hun fik, selvom hun ikke kendte ordene.

Da mødet var ved at være slut, gik en kvinde op for at afslutte med bøn. Kelly så sig omkring, da alle foldede hænderne og lukkede deres øjne. Hun følte noget ret rart indeni. Hvad var det? Det føltes anderledes end noget, hun før havde følt.

Da de senere gik fra kirken, fortalte Kelly mor om den følelse, hun havde fået under bønningen.

»Tja,« sagde mor, »jeg følte ikke noget særligt.« Men Kelly blev ved med at tænke på, hvordan hun havde følt

det i kirken. Hun syntes godt om den bøn. Og hun kunne lide at høre om Jesus.

»Må missionærerne undervise mig?« spurgte Kelly mor. »Jeg vil gerne lære mere.«

»Hvis det er det, du gerne vil, er det i orden,« sagde mor.

Missionærerne lærte Kelly, hvordan man beder og læser skrifterne! De lærte hende om Jesus, og hvordan han elsker os. Kelly kunne godt lide det, hun lærte.

En dag gav missionærerne en særlig udfordring.

»Vil du prøve at bede i løbet af ugen?« spurgte ældste Parker.

Indtil da havde Kelly kun bedt med missionærerne. Men hun ville gerne prøve selv. Hun vidste, at vor himmelske Fader altid lyttede, og han ønskede at høre fra hende.

»Det vil jeg,« lovede hun.

Den næste dag i skolen var en særlig dag. Kelly skulle synge i en konkurrence! Hun havde lært en smuk ny kinesisk sang. Det havde været hårdt arbejde at lære alle noderne og tonerne. Hun havde øvet og øvet og øvet.

Nu hvor tiden var inde til, at Kelly skulle optræde, var hun nervøs. Hun hev et billede af Jesus op, som hun havde lagt i sin skoleuniform den morgen. Hun besluttede sig for at bede, ligesom missionærerne havde vist hende. »Vor kære himmelske Fader, hjælp mig til ikke at være nervøs,« bad hun. »I Jesu Kristi navn. Amen.«

Så gik Kelly frem på scenen. Hun stirrede på publikummet og dommerne. Hun tænkte på billedet i sin lomme og fik det lidt bedre. Hun tog en dyb indånding og begyndte at synge.

Hun sang alle ordene, helt som hun havde øvet. Da Kelly tog den sidste tone og bukkede, vidste hun, at vor himmelske Fader havde hørt hendes bøn og hjulpet hende.

Kelly smilede og forlod scenen. Hun kunne ikke vente med at fortælle missionærerne om det, der var sket. Hun vidste, at hun ville blive ved med at bede hver dag. ●

